

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

381.634

Hely

Idő

" 1915 "

Személy

Helyszám

Szerző

L. - sz.

Cím

A hushagyó napok.

Forrás:

Bpesti hírlap.

Bp.

(Hely)

1915 VII/10

(Idő)

(Köt. v. füz.)

A hushagyó napok.

Budapest, jul. 8.

Elkövetkeztek ime a régen ígérgetett hushagyó napok is. A mikor nem azért nem eszünk húst, mert bőjtölni kívánunk, hanem mert nem adnak. Aranyért sem, jó szóért sem. A mézáros jégszekrényében bizonyosan ott dagad holnap is a ma vágott friss marhacomb, borjuvésés, sertésborda, de hiába ostromoljuk, rendeletek lángpallosa őrzi a tiltott hus-paradicsomot.

Mit szólnak hozzá a vendéglősök, a háziaszszonyok, főképen azonban a megregulázott nagy többség, a husevők hada? És örülnek-e rajta, vagy busulnak a mézárosok, a kiknek egykor nem azért adatott a hus, hogy megvédjék tőlünk, hanem hogy ideadják? Egyszóval egy kis husban utazó riportról van szó. Rendeletéről, mely főzelékes tényért parancsol elibénk akkor is, a mikor vesepecsenye után eped mind a harminckét fogunk. És így tovább. Az ilyen kis ártatlan riport igen alkalmas anyagot tud nyújtani messze körvilágító pszichikai tanulmányokhoz. A hushagyó napok aktuális érdekességeiből azt is megtanulhatjuk, hogy nincs ezen a földön kezelhetőbb anyag az embernél, lágyabb viasz a szokásnál. Mindenféle reliefhez, hozzáalkalmazható, csak kellő előkészítés után és kellő pillanatban lássanak átgyurásunkhoz a hatalmat kezelő földi istenek.

Itt van például ez a husügy, mely a kenyérügy rázós szekerén érkezett el. Merte volna ne...
Közp. nyom.

künk valaki béke...
kor sem kapunk jó kövér levest, ha arannyal fizetnők is meg! Egy macska se respektálta volna. Ma háboru van, ma az a természetes, hogy mindenkit dirigálnak, hát szó nélkül engedjük kezünkben kicsavarni a zamatos buzakenyert, s a kedd-pénteki göbolyrostélyost. Ha holnapután mindenféle husétel tilalmas lesz, és még a spenótot is paragrafus zárja el tőlünk, meg fogunk elégedni pattogatott kukoricával vagy édesgyökérrel, mert a mai emberiség nem a filozófusok erős egyénisége többé, hanem a természettudós jámbor szokás-állatja. Alapjában véve csak az változott, a mi körülvesz, — mi magunk ma is csak Ádám nivóján állunk: a ki éppen úgy engedelmeskedett kísértőjének, mint a megtorlást hozó angyalnak. És ez nagyon jól van így, a míg a világörület tart. Az fog győzni, a ki jobban ki tud tartani engedelmisségben, az veszít, a ki hamarabb találja meg az eguén jogainak kiköveteléséhez való erőt. Paradoxonnak látszik. De a háboru mindent fejtegetőre állított, még az örök igazságokat is. Maid azután helyre lehet mindent billenteni. Ma az a fő, hogy ne együnk húst, mikor tilos, és oda-menjünk, a hová küldenek. Semmi több. — Nekünk bizony nem szerencsétlenség...

Nekünk ki kedvünkre való húst — mondja ezenközben a mézáros, — hozzá szoktunk mi már ehhez. Ritka falattá lett a marhahús egész Budapesten. És így most már nem romlik legalább nyakunkon a sok drága, jó darab, tudják, hogy nincs, hát nem is keresik. Mi meg tudjuk, hogy nem adhatunk, hát kevesebbet vágunk.

— Egy szóval, bezárnak kedden-pénteken?

81. sz.

— Azt már nem. Hiszen csak a marha-, borju- és disznóhús tilos. Birkát, bárányt, pacalt, velőt, májat, stb. szabad árusítani. És ez ma az igazi forgalmi cikk. A ki vevőnk azelőtt rá se nézett egy ürücombra, ma szívesen viszi haza, mert már rájöttek, hogy éppen olyan jól el lehet készíteni, mint akármilyen borjupecsenyét. Egy kis bundaiz? mi az annak, a ki nem bír tizenkétkoronás bél-szint vásárolni? Az emberek hamar segítenek magukon. Az lesz minden különbség, hogy marha meg borju helyett főképen birkát vágunk, aztán megvan.

Be se igen fejezheti a beszédet, annyifelől ostromolják dámák, szakácsnék, kendős-kalapos asszonyságok egy félkilócska pacalért, báránybordáért, ürügerincért, borjumájért.

A vendéglősök kedve sem engedett. — Kérem, a míg liba van, kacsa, csirke, tojás, velő, máj és birkahús, addig mi fönn nem akadunk. Egyetlen olyan vendégünk sem lesz holnap, a ki bosszankodna rajta, hogy nem kaphat marhahúst, vagy borjut, sertést. Az egyik annak örül majd, hogy legalább megcsappan a számlája, a másik özmódra igen szereti a báránygerincet, lekvárt ken rá és megvizsgáldik. Türelmesek ma az emberek, kérem. Csak' az ujságot lesik, a híreket, ételfélénél nem az a fontos, mit, hanem az, hogyan találjuk föl. Ha étvágygerjesztően tesszük elébük, a birkapacalt is megismétlik. Vendéglős kell ahhoz uram, nem étel. A milyen a konyhám, olyan a közönségem is...

Ez tagadhatatlan. És mert a konyhák valódi nagymesterei, csöndes, de annál méltóbb koszosai mégis csak az asszonyok. É hozzánk vitt k...

Sz
Ci
Fo

vetkező utunk. Ime a válaszok: — Hát eleinte nem lesz könnyű. Az uram szenvedelmes husevő, nála a főzelék löttyszámba megy, s a tésztaféle csak csemege. A mellett szakértő, rögtön megérzi a másodrendűt, s akkor egy hétig nem lehet vele beszélni. Mit tehettem? magam állottam a tűzhely mellé. És a mely huson tegnapelőtt észrevette, hogy nem hátszin, azt tegnap az én kezemből kikerülten nem győzte fogyasztani. *Szeretettel kell főzni, akkor a legrosszabb husból is jó lesz a pecsenye.* Én nem adhatok az uramnak parajt helyette, mert akkor éhes marad. De keddenként háromszor forrázott birkacombból sütöm majd neki a bécsi szeletet és kérdezze meg csak, nem esküszik-e rá, hogy *nekünk titokban mégis adnak borjut a mézárosok!* Mi a hushagyó napokat nem fogjuk megérezni, a mig forgatni tudom a főzőkanalat . . .

— Ah, ne is beszéljünk husról. — sóhajt a második háziasszony, — az én szegény gyerekeim gyógyíthatatlan csúza is attól van, hogy olyan boldondjai a husnak. Most legalább nem kaphatnak, akár mint esengjenek is. A birkát utálják, szárnyasra nem telik, hát gyúrt tésztlákkal és friss főzelékekkel tarthatom őket, a mi rájuk nézve valóságos áldás. Eleinte persze boldogtalanok lesznek, de a hol nincs, ott ne keress. Ha nagyon ráéheznének pénteken is, főzők én nekik olyan bundaszagu pecsenyét, hogy soha többet rá nem fanyalódnak.

A harmadik hölgy sem csügged. — Ah, de nagy dolog egy hétből két napon könnyű kosztot enni? Kedd, péntek a kedves csemegék napja. Nincs marhahus, hát lesz velő tojással, savanyu tüdő, birkagulyvás, báránypörkölt, hal és más efféle jó. *Az ember mindent megszokik, csak jól kell neki a dolgokat beadni.*

Folytathatnám még három oldalon. A családok már berendezkedtek a hushagyó napokra, nem okoz zavart, nem hozott meglepetést. Várták, és már jó előre elfogadták. Részben mert egészségesebb, részben mert olcsóbb a kevesebb luxushus. Legfőképpen azonban azért a mindenütt visszatérő refrenért, hogy az ember mindenhez hozzá tud szokni. Mindegyik helyzelethez megtalálja az egyéniségének legjobban megfelelő vigasztalást és megy türelmesen az üdvös rendeletek kolompja után. (L—sz.)